

בעזה"ש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו

בסעודת רעוא דרעוין

פרשת ויחי

שנת תשע"א לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תרל"ב

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

דברי תורה

בסעודה שלישית פרשת ויחי תשע"א לפ"ק

הדעת להשכיל תמיד דרכו, ואיש צער לא ידע וכסיל לא יצין את זאת, צראותו צפרות רשעים כמו עשב ויצינו כל פועלי און, רשע וטוב לו, נדיק ורע לו. אצל נסתרות דרכי ה', והרצה דברים מתצרים צרבות הימים, איך שכל הרעות היו סיצות לטובות שנתגלו אחריו. וכמו שפירש צתורת משה (פ' משא רג:): וראית את אחורי ופני לא יראו (לג-כג), לאחר שנעשה תכלית הדבר, תראה ותצין למפרע מה שהיה ומה שנעשה, אבל לפני לא יראו, קודם עשיית הדבר לא יראו ולא יצינו תכליתו ע"ש. – וגם צפרשתנו מתגלה הדבר הזה, ללמוד ממנו לקח לדורות עולם.

בגמרא (צרכות ס.) ואחר ילדה צת ותקרא שמה דינה (צראשית

ל-כא), מאי ואחר, אמר רב לאחר שדנה לאה דין צענמה, אמרה י"צ שצטים עתידין לנאת מיעקב, שיתא דידי וד' דצני שפחות, הא עשרה, אם זה זכר לא תהא רחל אחותי כחאת

וירא ישראל את בני יוסף ואמר מי אלה, ואמר יוסף אל אציו בני הם אשר נתן לי אלקים צוה, ואמר קחם נח אלי ואצרכם (מח-ח). וצרש"י הראה לו שטר אירוסין ושטר כתובה וכו' ע"כ. וכתב צאור החיים הק', קשה והלא י"ז שנה היו לפניו יושבים ללמוד תורה, ואיך שואל עליהם מי אלה ע"ש.

ויראין צפרשה, ויצרכם ציום ההוא לאמור, כך יצרך ישראל לאמר, ישמך אלקים כאפרים וכמנשה (מח-כ). ויש להצין מה שדייק שצירכם ציום ההוא'. וגם להצין למה יצרכו ישראל כאפרים ומנשה דייקא, ולא כשאר שצטי י-ה שכולם אהוצים וכולם צוררים.

וצראה דהנה נדיק ה' צכל דרכיו וחסיד צכל מעשיו, וישרים הם דרכי ה', והצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, אל-אמונה ואין עול, נדיק וישר הוא. אלא שאין לנו

לומר, דקאי על לאה, שהיא היתה אמו מתולדה, וכיון שיוסף נתעבר בצטונה ואחר כך הורק למעי רחל, ידק עליו לומר שהיה גם בנו של לאה, ומה שחלם לו מהירח, מוסב על לאה שעדיין חייתה ע"כ. (עיין שמן ראש ח"ט בראשית דף ר"ז ודף ת"א). אמנם כעת ראיתי בשם סדר עולם (פרק ב') דרחל ולאה תאומות היו, ורחל נפטרה בת ל"ו, ולאה בת מ"ד ע"ש. ואם כן בחלוס זו כאשר יוסף היה בן שבע עשרה שנה, גם לאה לא היתה בחיים, ועל כרחק שהדברים מגיעים לבלהה].

אבל באמת יש לומר בזה עוד, דאיתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק לו, ופרק לט, ועיין ב"ר פד-כא) דכל השבטים נולדו זיווגן עמם, חוץ מיוסף שלא נולד זוגו עמו, שהיתה אסנת בת דינה ראיה לו לאשה, וחוף מדינה שלא נולד זוגה עמה, אמרה הילדה הזאת דין ומשפט היא, על כן קראה שמה דינה ע"כ. ואם כן יש לומר בזה דלאה דנה דין בעממה, שהיתה מעוברת עם יוסף ותאומתו, כדרך כל השבטים, ולאה ויתרה על יוסף, ונשארה עם תאומתו לבד, זו דינה, וכנגד זה יוסף לא נולד עם תאומה, כי הוא נתחלק מדינה, שהיו ציחד אלל לאה.

ודבר זה שלאה דנה דין בעממה, היתה מסירת נפש רבה

השפחות, מיד נהפכה והיתה לבת שנאמר ותקרא את שמה דינה ע"כ. והנה הפירוש הפשוט כמשמעו, דהעיצור גופיה שהיה צמעי לאה נתהפכה לנקבה, ודינה שהתה צמעי לאה כל ימי העיצור, רק מתחלת יצירתה היתה זכר, ואחר כך נתהפכה לנקבה.

אמנם צמחרש"א (נדה לא:) הביא בשם פענח רזא פירוש אחר, דהא דנהפכה דינה לבת, היינו שהזכר שבצטן לאה ניתן בצטן רחל, והנקבה שבצטן רחל ניתן בצטן לאה עיי"ש. וכן הוא בחרגוס יונתן (ל-כא). ובאמרי אמת (ליקוטים לח:) כתב, דזהו שאמר יוסף, כי גנב גונצתי מארץ העברים, וגם פה לא עשיתי מאומה (מ-טו), שכפל הלשון בא לומר, שעוד צמעי אמו גם כן נגנב, וזה היה הגורם למכירתו, כי אם היה נולד ללאה לא היו שונאים אותו ע"כ.

ובמקום אחר ביארנו בזה, מה שמצינו בחלוס יוסף, והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחיים לי, ויספר אל אציו ואל אמו ויגער בו אציו, ויאמר לו מה החלוס הזה אשר חלמת, הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה (לו-ט). וברש"י והלא אמך כבר מתה, והוא לא היה יודע שהדברים מגיעין לבלהה, שגדלתו כאמו (ב"ר פד-יא). ולענינינו יש

החסד באופן נורא, כי הכל תלוי בימי היצירת הולד.

ומעתה אחר שלאה עשתה צוה מדת מסירת נפש, הרי הדין היה נותן, שישלמו לה עבור זה מן השמים, שתרזה רצ נחת מצתה דינה, וכמו כן דינה ענמה שגולדה ממעשה של מסירת נפש, תהא דרכה בחיים סוגה בשושים, אמנם לא כן היה גרולה של האמא וצתה. והתורה מספרת, ותלא דינה צת לאה, וירא אותה שכם וגו' ויקח אותה וישכב אותה ויענה (לד-ה). וכל עובר משתומם זו תורה זו שכרה, זהו שכרה של לאה עבור מסירת נפשה לכבודה של רחל.

ושמעתי לפרש נקודת הדברים, על פי מה דאיתא צפרקי דרבי אליעזר (פרק לח) שכאשר הרתה דינה וילדה את אסנת, אמרו בני יעקב להרבה, שעכשיו יאמרו כל הארץ יש צת זמה באהלי יעקב. מה עשה יעקב, הביא לין וכתב עליו שם הקודש, ותלה על נוארה, ושלחה והלכה לה. והכל כפוי לפני הקב"ה, וירד מיכאל המלאך והורידה למזרים לציתו של פוטיפרע, שהיתה אסנת ראויה ליוסף לאשה, והיתה אשתו של פוטיפרע עקרה, וגדלה אותה כצת, וכשירד יוסף למזרים לקחה לו, שנאמר ויתן את אסנת צת פוטיפרע כהן און לאשה (מא-מה) ע"כ.

ממנה, שהרי השיגה גדול קדושת כל שצט ושצט, ויש לה זכות להיות האם מאותו שצט יוסף, אשר כל הון לא ישוה לה, וכבר נתנו לה זאת צמתנה מן השמים, ואף על פי כן התפללה שיהפכו אותה לצת, עבור נערה וכבודה של אחותה רחל, שלא תהיה כאחת השפחות. וזהו שאמרו שדנה לאה 'דין בענמה', שעשתה צוה דבר שיש צה ממדת הדין לענמה.

ובזה יבואר מה שמצינו ציוסף שהיה מופלג מכל אחיו צמדת טובו וחסדו, שצאחיו מצינו שנאה וקנאה, וישנאו אותו (לז-ד), ויקנאו צו אחיו (לז-יא), לא כן יוסף לא נטר להם שנאה, ולא עוד אלא שכלכל ופירנס אותם כל הימים צמזרים גם אחר פטירתו של יעקב. ויוסף היה צן ל"ט שנה כאשר ירדו אחיו למזרים, וכלכל אותם ואת טפם, ששים רבוא נפשות מישראל עד יום מותו, יותר משצעים שנה, עד שאנו נקראים עבור זה בני יוסף, וכמו שנאמר (תהלים עז-טו) גאלת צורע עמך בני יעקב ויוסף סלה, ואמרו חז"ל (סנהדרין יט.) וכי יוסף ילד, והלא יעקב ילד, אלא יעקב ילד ויוסף כלכל, לפיכך נקראו על שמו ע"ש. ויש לומר שמדות טובות אלו באו לו ליוסף, ממנה שכל מאורעות לידתו בא רק על ידי גדול החסד של לאה אמו, ועל כן נתענס צהוייתו מדת

הארץ, והזמין לו ה' מתחלה שם את אסנת, בת בתו של לאה, לזיווגו צמנרים. ויכולין אנו לשער השמחה של יוסף, שאחר שנמכר על ידי אחיו למנרים, שהיה לבו מלא תוגה וכאב על העתיד שלו, הלא עזב אינו יכול לברוח משם, מה יהיה תכליתו לדורותיו אחריו. אם אבותיו חששו לא תקח אשה לבני מצנות הכנעני, מכל שכן מצנות מנרים, עם הדומה לחמור, אשר כמעשה ארץ מנרים לא תעשו. ובסופו נודמן להגיע לבית פוטיפר, והוא מוצא שם צבית את אסנת, בת אחותו דינה. כמה גדלה ההשגחה העליונה להזמין להאדם נרכיו.

אמנם הפרשה עדיין לא נסתיימה, שאחר שנשא יוסף את אסנת, הולידו את מנשה ואת אפרים, וזא הנצואה ליעקב, גוי וקהל גויים יהיה ממך (לה-יא), וצרש"י (מח-7) שאמר יעקב, שוב לא נולד לי בן, למדני שעתיד אחד משבטי ליחלק (צ"ר פז-7), ולכן אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי (מח-ה), שאפרים ומנשה יהיו צמנין השבטים, וצני צניה של לאה נתהוו לשני שבטים. הרי שעבור שויתרה על שבט אחד לכבודה של אחותה רחל, זכתה לאה בסופה להרויח שתי שבטים מדינה, ומה שהיתה נראה לפי שעה לראות העין שמפסידה שבט אחת משבטי י-ה,

ובמדריש אגדה (בראשית מא-מה) כתב, ליעקב אבינו כתב על טס של זהב כל מה שאירע להם עם חמור אבי שכם, ונתן הטס על נוארה, והשליכה בחומת מנרים. אותו היום יצא פוטיפר לטייל עם נעריו והגיעו עד לחומה, שמע קול צביית ילוד, אמר אל עבדיו הביאו לי את הילד הזה, וראה את הטס ואת המאורעות ואמר, בת גדולים היא הולוכה לביתי ע"כ. ומצואר צילקוט (פ' ישב קמו) דכאשר סיפר אשת פוטיפר לבעלה מה שעשה יוסף, רצה להורגו ליוסף, עד שבאה אסנת צפתר אל בית פוטיפרע, ונשבעה לו וספרה האמת. ואמר הקב"ה חייך הואיל ואת לומדת עליו זכות, שבטים שאני מעמיד ממנו על ידיך הם צאים ע"כ.

ובצ"י תוספות (מא-מה) כתבו באופן אחר, שכאשר עזר יוסף בכל ארץ מנרים, יצאו כל הנשים לראות יפיו של יוסף, כדכתיב (מט-כז) בנות נעדה עלי שור. וכל אחת זורקת לו חפץ או תכשיט, וזו לא היה לה מה לזרוק, וזרקה לו הקמיע שהיה בנוארה, ועיין בו וראה שהיא מורעו של יעקב ונשאה ע"כ.

הרי לנו עד כמה נסתרות דרכי ה', וגבוה מעל גבוה שומר, שהכין ה' זיווגו של יוסף באופן נפלא צמנרים, שלא ינטרף להתערב עם גויי

גם אם לפי שעה נראה שמפקיד עבד זה, ימים ידברו, וצפופו ישולם לו כגמולו הטוב. ועל זה רימו הכתוב, אשרי משכיל אל דל ציוס רעה ימלטוהו ה' (תהלים מא-ה), והכוונה כי לא די צמה שתומך ונותן להדל די מחסורו, אלא יפייסו גם בדברים, לחכמו ולהשכילו כי הכל הוא לטובה, ומאחר לא תלא הרעות, ואשרי 'משכיל' אל דל, שממציא לו שכל וצינה שלא יתרעס על מצבו, כי גם ציוס רעה, כאשר עובר עליו יום רע, ימלטוהו הוי"ה.

ואמור אשרי משכיל אל ד"ל נוטריקון ד"ינה ל'אה, שיש להשכיל ולהצבונן צפרשה זו, עד כמה נסתרות המה דרכי ה', הן מצד שנשתלם ללאה בכפליים עבד מה שעשתה חסד עם אחותה, והן מצד יוסף שנגזר עליו להיות צמנרים, והכין לו ה' זיווגו שם עם צת צתו של יעקב, ומה שלפי ראות העין היה נראה ליום רעה, סופו נתגלתה הטובה שטמונה בה. ואשרי מי שמשכיל אל ד"ל, על פרשה זו של דינה ולאה, ומשם ישכיל כי גם ציוס רעה, הגם שנראה לרעה, ימלטוהו הוי"ה, חסד ה' תסובצנו להפך הכל לטובה. והראשי תיבות של א'שרי מ'שכיל א'ל ד'ל, הם א'פרים מ'נשה א'סנת ד'ינה ל'אה, כסדר תולדותם, ויש להשכיל ולתת לב איך יש גבוה על גבוה שומר לאוהביו.

לאחר חמשים שנה בערך, שילמו לה שני שבטים עבד זה והרויחה כפלים. - ולכן אמר יעקב, אל-ל שד-י נראה אלי בלזו צארך כנען ויצרך אותי, ויאמר אלי הנני מפרך והרציטיך ונתתיך לקהל עמים (מח-ד). והנגינה מונח רביעי, שהניח זאת עד דור הרביעי שלו, יעקב, דינה, אסנת, מנשה ואפרים.

וזדוהו שאמר הכתוב, ותלא דינה צת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בצנות הארץ וגו' (לד-ה). וצרש"י דקדק צת לאה ולא צת יעקב וכו' ע"ש. וגם יש להצין אריכות הלשון 'אשר ילדה ליעקב', הרי דבר מפורש כבר בקרא לעיל, שלאה ילדה את דינה ליעקב. אמנם הכתוב צא להדגיש, שלידת דינה לא היתה מצד יעקב, כי מסיבתו היתה צריכה להוליד זכר, אלא היא דנה דין בעצמה להפכה לצת, ותלא דינה צת לאה, היא מתייחסת ללאה, אשר ילדה ליעקב, היא מסיבתה הולידה זאת ליעקב, כי ויתרה על שבט אחת צישראל לכבודה של אחותה. ולכן הכינו פרשה זו מן השמים, כדי לשלם לה עבודה שני שבטים, כי על ידי זה נולדה אסנת אשת יוסף, והולידה את מנשה ואת אפרים, אשר כראובן ושמעון יהיו לי.

וזדוהו מוסר השכל בדרכי ה', כי העושה מעשה טוב לשם שמים,

(עיין פרדס יוסף שם אות פג). וכמו כן ישנם ימים שהשגחת ה' על צרייותיו הוא גלוי בצחי' זוה', וישנם ימים שהשגחתו הוא בסתר, כמליץ מן החרכים, בצחי' 'הוא'.

ובימים כאלו שחסד ה' הוא בהסתר ואין רואים בגלוי השגחתו, אז צריכין להיות 'משכיל אל דל', להתזונן בצפרשה זו של מנשה ואפרים, שאחר שנים רבות שעברו, נתגלה הטובה שהיתה טמונה בהסתר בתוך הצפרשה של דינה, איך שילם ה' ללאה צריות בכפלים, וסוף הכבוד לבוא. וזהו שאמר, ויצרכם, שיעקב אבינו צריך אותם, ציום ההוא לאמור, כאשר יעמדו בימים של הסתר, 'יום ההוא', אז יאמרו, כך יצרך ישראל ישימך חלקים כאפרים וכמנשה, שיתן ה' גם אצלך, שיתגלה לעיניך הטוב הגנוז בזה, כמו שהיה אלל אפרים ומנשה, והמה יהיו תמיד לדוגמא ולסמל, שאין שכחה לפני כסא כבודך, והכל הוא בהשגחה מופלאה מלמעלה.

והגהה הקדים יעקב את אפרים למנשה לצרכו צימינו, ואמר ליוסף, ידעתי בני ידעתי, גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו, וזרעו יהיה מלא בגויים (מת-ט). ויש להבין למה יהיה באמת כן, שאפרים יוגדל יותר ממנשה, הלא כולם אחוים וצרורים,

והגהה כאשר ראה יעקב את מנשה ואת אפרים עד כמה גדלה מעלתם, שזכו להיות נמנים מהי"צ שבטי י-ה, שאל את יוסף בדרך הפלגה, מי אלה, על דרך שנאמר שאו מרום עיניכם וראו מי צרא אלה (ישעיה מ-כה), היינו איך זכה לבנים חשובים כאלו. ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי חלקים בזה, הראה לו שטר חירוסין ושטר כתובה, שהמה בני חסנת בת דינה בת לאה, אשר לאה עשתה אז חשבון, שי"צ שבטים עתידין לנאת מיעקב, ולא תהא רחל אחותי כנחת מהשפחות, ועמדה וייתה על שבט מישראל לכבודה, עבור זה שילמו לה שני שבטים תחתיו. ובני הם אשר נתן לי חלקים ב'זה', עבור החשבון של י"צ שבטי י-ה שעשתה לאה, והקב"ה גורר חסד לדורותיו אחריו, על ידי זה זכיתי לבנים הגונים כאלו, ויאמר קחם נא אלי ואצרכם.

ואמר הכתוב, ויצרכם ציום ההוא לאמור, כך יצרך ישראל לאמור, ישימך חלקים כאפרים וכמנשה, ויש לומר דידוע ד'זה' מורה על דבר הנגלה, ו'הוא' מורה על דבר הנסתר, ועל דרך שדרשו (בבא קמא קז). הכתוב (שמות כג-ח) אשר יאמר כי 'הוא זה' דקאי על מודה במקצת ע"ש. ופירשו בו, כי על מקצת יחיש וטוען 'הוא' נסתר, ועל מקצת יודה ויאמר 'זה'

מנד הקדושה, ולא מאותו שנטלו חלקם בחוץ לארץ ע"ש.

ויש לומר עוד צמה ששאל יעקב את יוסף על צניו מי אלה, כי ראה יעקב שזכה יוסף צמה שלא זכה גם אחד משאר אחיו, שצני יוסף הוחשב להנטרף עם הי"צ שצני י-ה, אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי, ועל זה שאל אותו צתמהון מי אלה למעליותא, איך נתעלו כל כך שהגיעו למדריגה זו. ועל זה השיבו יוסף, כי צני שאר השבטים, אם שגם הם הגיעו למדריגות רמות, מכל מקום אין זה חידוש, כי היה להם סיוע הרבה מצית אבותיהם, הם יושבים יחד עם יעקב מובחר שבאבות, ורואים קדושתו ופרישתו תמיד, והנדיק בעצמו משפיע על סביבתו, על כן נתעלו. לא כן אפרים ומנשה, הם נתגדלו בין האומות שטופי זמה, ואין בכל ארץ מצרים כמותם, ומכל מקום לא התערבו ונתחברו עמהם, ובכוחות עצמיים עצדו להתעלות ציראת ה', דבר זה חשוב לפני המקום. כאשר יושבים בדיוטא התחתונה מוקפים בחצרותא לא טובה, וכושפים את ירם שלא להיות נשפע מהטומאה השוררת בחצרות, זה חציצ למעלה. וזהו ויאמר יוסף אל אציו, צני הם אשר נתן לי חלקים בזה, הם נתגדלו פה בטומאת מצרים, ולא תחת כנפי הקדושה של יעקב וצניו, על כן התעלו כל כך, כי

ואפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי. ומצינו עוד הפרש בין אפרים למנשה, כי שצט אפרים נטלו נחלתם בארץ ישראל, ושצט מנשה נתחלקה, וחצי שצט מנשה לקחו נחלתם בעבר הירדן (במדבר לב-לג).

אמונם צתצני האר"ל מצוארים הדברים לפי מה שהקדמנו לעיל, דבספר הליקוטים להאר"י (פ' מנחות) כתב, מצאתי בשם אחד מתלמידי הרב זלה"ה, בסוד שחצי שצט מנשה לא נכנסו לארץ, דע שיוסף נשא אסנת שהיא בת דינה שנתעברה משכס, והיתה חזיה קליפה מנד שכס וחזיה קדושה מנד דינה, ויוסף היה כולו קדושה, וכאשר נזדווג עם אסנת נולד מנשה ולקח מנד אמו החצי שצה שהיא מהקליפה, ולקח מאציו החצי של הקדושה. וכשצא אפרים לקח הקדושה חזיה מנד אמו וחזיה מנד אציו והיה כולו קדוש. ועל כן כשהביאם יוסף למנשה ואפרים אלל אציו כדי לצרכם, נטל אפרים צימינו משמאל ישראל ומנשה צשמאלו מימין ישראל כנודע, ואמר לו יעקב ידעתי צני ידעתי וכו' כנודע. ועל זה לא נכנסו לארץ חצי שצט המנשה ע"כ. (והוצא בגמרא דכלה פ' שלח עה"פ למטה יוסף). ובספר בן יהוידע (ח"ג לג.) כתב צזה על הגמרא (סוטה לו:) דזרעיה דיוסף לא שלטה ציה עינא צישא, דהוא רק צהחצי שצט מנשה שנכנסו לארץ שהם כולו

לפום נערא אגרא, ולפי גודל נסיונות הזמן חשובה העבודה יותר.

וידועים דברי האר"י הק' שאמר לתלמידיו רבי חיים וויטאל

(בספר שער הגלגולים דף סג:), דע כי גדולת הנפש אינה תלויה כפי מעשה האדם הנראה לעינים, כי צוחן לבות וכליות ה' יתברך, וכפי הזמן והדור ההוא מעשה קטן מאוד צדור הזה שקול ככמה מלות צדורות הראשונים, כי צדורות האלו הקליפה והרע גוברת מאד מאד עד אין קץ, מה שאין כן צדורות הראשונים, ואילו הייתי חי צאותן הדורות, היו מעשי וחכמתי נפלאות ועולות מנמה נדיקים הראשונים תנאים ואמוראים וכו' ע"ש. והוא מוסר השכל צימינו אלה, שהנסיונות עושים על ידי הכלים השונים שהמציאו לאחרונה, וכל מה שאדם גודר עצמו, גם דבר מועט, נחשב למעלה לדבר עמוס.

ואיתא בגמרא (סוטה לו.) יוסף שקידש שם שמים בסתר

[שנתייחד עם הערוה והעמיד על עצמו וכבש את ירו], הוסיפו עליו אות אחת משמו של הקב"ה, שנאמר (תהלים פא-ו) עדות ביהוסף שמו, בצאתו על ארץ מצרים ע"ש. הרי לנו כי בשעה שיש לאדם נסיון ועומד בה, הרי זה מקיים צוה מלות קידוש ה'. וכן כתב הרמב"ם (ה' יסודי התורה ה-י)

כל הפורש מעצירה או עשה מצוה, לא מפני דבר צעולם לא פחד ולא יראה ולא לבקש כבוד, אלא מפני הצורה ברוך הוא, כמניעת יוסף הנדיק עצמו מאשת רבו, הרי זה מקדש את השם ע"כ.

ובאשר נכנסים לימי השוצצים, אשר עיקרי התיקונים הוא בשנה מעוברת שוצצים ת"ת, ראשית התשובה היא, קבלה על להבא, לעשות לעצמו גדרים וסייגים. והגדר הראשונה היא, שמירת העינים, כי אין יצר הרע שולט אלא צמה שעניו רואות (סוטה ח.). ומי שאינו שומר עיניו מגרה יצרו על עצמו, וסופו יבא לידי חטא, כי עין רואה והלב חומד וכלי מעשה גומרין, ועל זה הזהירה תורה, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם (במדבר טו-לט), כי כל החטאים נמשכים מראיית העינים. וכאשר יש כבר הנסיון לפניו, אנו כורעים ברוך גם בנסיון קל, ועיקר הזהירות שלא יבוא לידי נסיון. וזהו עצודתינו לקדש שם שמים בסתר, ומי שיגש לו הכלים האקוריים צלי פילטער, יש לפניו נסיון כ"ד שעות ציוס, ואין צומניו גם אחד מני רבבה שיוכל להחזיק מעמד.

ועל זה הפליג יעקב בצרכתו של יוסף, בן פורת יוסף בן פורת עלי עין (מט-כב), הסיבה שיוסף הוא בן חן במעשיו המופלגים, כי הוא בן

כל פנים למחצה לשליש ולרביעי, כדלפי
 שהוא חשוב מאד. אבל להרבות בתפלה
 ובתחנונים זה יוכל כל אחד, לגמור על
 כל פנים פעם אחת בשבוע ספר
 תהלים בכוונה, וטוב מעט בכוונה
 מהרבות שלא בכוונה. וצפרט בשמונה
 עשרה בהתפללות המיוסדות על תיקון
 החטא ומחילת עונות יש לשפוך לבו
 לה', ולבקש שיוכל לתקן הכל בחיים
 חיותו, ויטהר את לבבו לעבדו באהבה
 ובשמחה, ואל יציאנו לידי נסיון, ולזכות
 לתשובה שלימה לפניו מעומק קירות
 הלב, עדי ירחם ה' עלינו לקבץ
 הנפזרות, בציאת בן דוד צב"א.

פורת 'עלי עין', ששומר את עיניו
 מראות צרע. וכאשר צנות לעדה עלי
 שיר, וזרקו לפניו צנות מצרים תכשיטי
 זהב, כדי שיתלה עיניו בהן, לא תליתא
 עיניך בחדא מינהון, למתחייבא בהון
 ליום דינא רבא (תרגום יונתן שם).

ובאמת מכף רגל ועד ראש אין צנו
 מחוס, והפגמים הללו אינם
 נמחים מאליו, אלא בתיוצתא סגי,
 והיה לנו להרבות צלום וסיגופים
 למרק את החטא, אלא שאין צנו
 הכוחות, מכל מקום פטור בלא כלום
 אי אפשר, ומי שבכוחו להתענות על

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' דוד קאהאן הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת נכדה אצל בנו
הר"ר אברהם שלמה נ"ו למול טוב

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' אליעזר קאללמאן הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בנישואי בנו החתן ישע"י נ"ו למז"ט

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' שלמה זלמן ברילל הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בנו למול טוב

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' דוד יואל שווארץ הי"ו
לרגל הכנס בנו נפתלי מאיר נ"י
בכריתו של אברהם אבינו ע"ה

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' יואל ב"ר יעקב ווערצבערגער הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בנו למול טוב

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' אברהם פערל הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בתו למול טוב

נתנדב ע"י ידידינו
מוה"ר ר' יודל זינגער הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהיכנס בנו הב' ישראל דוד נ"י
לעול התורה והמצות

הרוצה לנדב להוצאת הגליון יפנה

להר"ר יואל ברא"ש פייערווערקער הי"ו 718.387.5770

שינוי זמן!

הננו בזה להודיע

שהשבת התוועדות

תתקיים אי"ה בשבת קודש

פרשת בשלח

שבת שירה

ולא כפי שפורסם

שתתקיים פר' יתרו

אחים יקרים!

היו נכונים!

עש"ק לסדר האספו ואגידה לכם תשע"א

לקראת שבת לכו ונלכה!

אנשי שלומינו, חברי קהלתינו, יוצאי ישיבתינו הק',
כל אחד ואחד בשמו הטוב יבורך

הכונו!

לקראת השבת הנעלה והנשגב, שבת קודש

פרשת בשלח - שבת שירה הבא עלינו לטובה

שבו נתאסף ונתוועד יחד, כאיש אחד בלב אחד
באהבה ואחווה, מתוך קירוב מקום וקירוב הלב
לעורר ולהתעורר, לחזק ולהתחזק, ולחדש כנשר נעורים

בראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לקיים מה שנאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה'
וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו וגו'.

ובאו כולם בברית יחד!

פרטים יבואו!

בברכת שבתא טבא

וועד "איחוד האברכים" דקהל עדת יראים
משה גראוינגער - אברהם ברייער - ישראל וויינגארטן - צבי אלימלך גרינפעלד
יצחק דייטש - יודא באדאנסקי - לייב ראווענבערג - משה יוסף הלוי האפפמאן
מאיר הערש בערגער - ישעי פריעדמאן - לייבוש דרוממער

ברכת סדרת יראים והישי

בנשיאות
כ"ק מרון אדמו"ר שליט"א

שמחים אנו להודיע בשער בת רבים אשר

כ"ק מרון אדמו"ר שליט"א

ישבות בעוהש"ת

בבארא פארק

בשב"ק פרשת שמות הבעל"ט

תפלת ליל שב"ק   הבאטע בליל שב"ק

בשעה 9:00

בשעה 4:30

בבית מדרשינו זכרון יהודה

1215-50 St.

תפלת שחרית

בשעה 8:45

בבית הכנסת 1350-50 St.

מנחה ושלוש סעודות

בשעה 4:15

בבית מדרשינו ברכת אברהם

1319-50 St.

יהא בואו לברכה